

Cei Trei Ierarhi - model de luptători (Ρουμανικά, Romanian)

[Ξένες γλώσσες](#) / [Românesc](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

ca o grădină. În ea se găsesc flori cu bună-mireasmă nemuritoare. Flori duhovnicești sunt și cei Trei Ierarhi, pe care îi sărbătorim astăzi - Sfinții Vasile, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur.

Astăzi îi vom privi pe acești sfinți ca luptători. Pentru că viața aceasta este o luptă și un război. Cei Trei Ierarhi au fost modele de luptători.

***

Și epoca lor a fost marcată de defecte, răutăți, patimi, crime, scandaluri, rățaciri, erezii..., dar ei n-au fost atrași. S-au împotrivit. S-au războit. În felul acesta au devenit modele ale luptătorilor taberei creștine.

Marele Vasile s-a născut în Cezareea Capadociei. A fost foarte bine pregătit intelectual. Douăzeci de ani a studiat la Atena. Acolo l-a întâlnit pe prietenul său neprețuit Grigorie, iar prietenia aceasta i-a ocrotit de stricăciunea cetății. În Atena erau adunați toți copiii bogați; părinții le trimiteau bani, iar ei îi cheltuiau. Acolo existau și femei stricate. Dar cei doi prieteni au rămas ca niște crini în mijlocul spinilor.

Din Atena, Vasile s-a întors în Cezareea. Atunci domina arianismul. Împăratul l-a trimis pe Modest să-i constrângă pe episcopi să semneze. Toți au semnat declarația că sunt arieni. A ajuns și în Cezareea. - Ce vrei?, îl întreabă Marele Vasile. - O semnătură. - Nu se poate. Împăratul meu îmi interzice să semnez așa ceva. - Nu te temi de împărat? - Ce-o să-mi facă? - Îți va confisca averea sau te va trimite în exil sau la moarte! Marele Vasile a răspuns: - Și altceva mai rău mai ai? Confiscarea averii? Nu am decât o rasă și câteva cărți. Exil? „Al Domnului e pământul și plinirea lui” (Psalmul 23, 1); oriunde aș merge, exilat sunt. Moarte? Pentru mine moartea este o binefacere. Nu cedez... A auzit Modest și s-a mirat.

Împotrivire în Atena ca student, împotrivire și în Cezareea ca episcop în fața lui Modest și a împăratului.

Grigorie Teologul. Și duhul împotrivirii acestuia îl vedem în Atena. Nu l-a influențat mediul rău. Coleg l-a avut pe Iulian Paravatul, împăratul idolatru de mai târziu. Nu a fost amăgit de el. S-a războit împotriva ideilor lui Iulian.

Apoi, s-a dus în satul său, în Arianz, unde a devenit cleric și apoi episcop. L-au chemat la Constantinopol când domina arianismul. Arieni ocupaseră toate bisericile în afară de una foarte mică - Sfânta Anastasia. Acolo, Sfântul Grigorie a rostit faimoasele lui **Cuvinte teologice** despre Sfânta Treime și de acolo a primit numele de Teologul. La început nu-i dădeau importanță, dar apoi a început să

zguduie întreaga cetate prin predicile lui. Arienii turbau împotriva lui. Și în ziua de Paști au intrat cu ciomege și pietre și au început să lovească cu pietre pe cei din biserică. A fost rănit și Grigorie. Aproape pe jumătate mort a scăpat din acea dramă pentru credința ortodoxă.

S-a luptat împotriva lui Iulian, s-a luptat împotriva arienilor, s-a luptat împotriva ereziilor timpului său.

Dar să venim la Ioan Gură de Aur.

Ioan Gură de Aur. Întreaga lui viață este o luptă. În scrierile și în omiliile lui folosește cuvintele luptă, război, arme, nevoie, întrecere. Zice undeva: *Vin din luptă!* Și când îl aude cineva crede că este în război. Da, în război duhovnicesc împotriva ereticilor. S-a luptat Gură de Aur. S-a luptat împotriva celebrărilor și distracțiilor idolatre, a teatrelor, a hipodromurilor, a dansurilor desfrânate, a bogaților nemilostivi și a luxului. S-a luptat împotriva lui Eutropiu. Cine era Eutropiu? Era favoritul împărătesei Eudoxia. Doar ce ajunsese prim-ministru, că și începu jafurile. Nu ocolea nici căsuța văduvei și a orfanului. Striga la el Gură de Aur. Drumul pe care ai apucat este dezastruos!... El nu lua în seamă nimic. O sfântă legiuire de la Marele Constantin definea azilul bisericilor: adică celui care era urmărit, dar apuca să intre într-o biserică, nu se putea să-i mai faci vreun rău. Eutropiu avea dușmani și îi urmărea, dar aceștia fugeau în biserică. S-a dus atunci la Ioan Gură de Aur și îi zice: – Vei desființa azilul bisericilor (pentru a avea dreptul să intre înăuntru și ca un uliu să răpească găinile. – Asta nu se poate, răspunde Ioan. – Te voi exila. – Fă ce vrei; azilul nu se desființează... Într-o zi deci, pe când Gură de Aur propovăduia, a auzit un mare zgomot de mulțime. La un moment dat cineva, transpirat și ticăloșit, intră alergând în biserică și îmbrățișează coloanele. Cine era? Eutropie! Cel care voia să desființeze azilul acum era urmărit, îl degradaseră din funcție și pentru a primi salvare a alergat la biserică. De afară strigau: Să ni-l predai, ne-a distrus!... Atunci s-a urcat Gură de Aur în amvon și a rostit faimosul cuvânt către Eutropiu, cel în care zice: „Deșertăciunea deșertăciunilor... (Ecclesiastul 1, 2). Veniți să vedeți ce era în urmă cu o oră și ce este acum...”. Nu li l-a predat.

S-a luptat cu Eutropiu, dar s-a luptat și cu împărăteasa Eudoxia. Lumește se pare că a învins împărăteasa, dar înaintea lui Dumnezeu a învins Gură de Aur. Ce s-a întâmplat? Respectabilii domni o linguseau pe împărăteasă pentru frumusețea ei. I-au confecționat o statuie, au așezat-o în afara bisericii și au hotărât o zi pentru ceremonie. Gură de Aur s-a răsculat. Când s-a aflat lucrul acesta la palat, s-a făcut mare tulburare și a început marea luptă la care unelte au fost și unii episcopi nevrednici. L-au exilat departe în Armenia. În sfârșit, chinuit, epuizat, îndurerat,

prigonit, și-a făcut semnul crucii și a spus: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate”. Astfel și-a încredințat sfântul său suflet, în ziua Înălțării Cinstitei Cruci. A căzut sus la datorie.

***

Nu ne-a adus Dumnezeu aici, pe pământ, ca să trăim câțiva ani și să facem chefurile diavolului, ale trupului și ale dorințelor noastre. Ne-a adus pentru ca să facem voia Părintelui ceresc. În rugăciunea noastră zicem: „Facă-se voia Ta...” (Matei 6, 10); nu voia lui A, B, C, ci voia lui Dumnezeu. Normal, atunci când apare situația în care voia oamenilor este potrivnică voii lui Dumnezeu, noi să alegem fără discuție voia lui Dumnezeu. Vreți exemple?

Este taină nunta. Femeia trebuie să se supună bărbatului, dar până la un punct. Dacă bărbatul cere lucruri contrare voii evidente a lui Dumnezeu, atunci femeia ce va alege? Va prefera iubirea bărbatului? Atunci a încetat să fie creștină. Va prefera iubirea lui Dumnezeu? Atunci mii de cununi îi împletesc îngerii. Să spună bărbatului: te-am luat ca să te am tovarăș aici în această viață și în cealaltă; nu te-am luat să mă duci în iad... Iarăși, dacă bărbatul are femeie cu pretenții cu totul anticreștine, nu trebuie să cedeze poftelor ei. Trebuie să se împotrivescă.

Ești copil? Ascultare față de părinți. Dacă însă părinții tăi îți impun lucruri contrare legii lui Dumnezeu, atunci să nu-i ascuți. Ești soldat? Ascultare față de general. A hulit însă înaintea ta cele dumnezeiești? Să te împotrivesți. Ești funcționar? Ascultare față de șeful tău. Însă te vei împotrivi întâistătorului tău, dacă va cere lucruri contrare legii lui Dumnezeu.

Închei cu un exemplu. Peștii morți sunt luați de curent, dar cei vii merg contra curentului. Iubiții mei, noi ce suntem? Creștini morți sau vii? Dacă suntem morți, ne va târî în abis curentul păcatului. Dacă însă suntem vii, atunci vom merge contra tuturor curentelor. Împotrivire la curente epocii, iar cei Trei Ierarhi, modelele de luptători, să ne binecuvânteze în această luptă. Amin.

+ Episcopul Augustin

Traducere din elină: monahul Leontie